

σχεσιν, αποφασίζει νὰ ἀπέλθῃ, ἀποθέτει εἰς τὰ βουρκομένα στήθη της, τὰ ἔτοιμα νὰ ἐκραγῶσιν εἰς λυγμούς, τὴν τελευταίαν τῆς ἀγάπης του θωπείαν, μίαν χρυσοπόρφυρον ἀνταύγειαν.

Τὸ δείγμα τοῦτο τῆς ἀγάπης ἐνθαρρύνει τὸ παράπονον τῆς μικρᾶς μαγίσσης· καὶ ἀρχίζει τώρα νὰ τοῦ μουρμουρίζῃ πεισιωμένη, ἀπαρηγόρητη, μὲ τ' ἀναρίθμητα τῆς περιπαθείας χεῖλη — τὰ βᾶθύχρωμά της κύματα-λόγια μομφῆς καὶ λόγια ἀγάπης, ποῦ ραγίζουν τόσο τὴν ψυχὴν τοῦ Νικητοῦ, ὥστε νὰ τὸν δεσμεύῃ πρὸς στιγμὴν ὁ δισταγμὸς ἂν πρῆπει ν' ἀπομείνῃ ἢ νὰ φύγῃ καὶ νὰ ποθῇ νὰ παρατείνῃ τὴν διαμονὴν του γιὰ νὰ μὴ ἀποστερηθῇ τῆς ἡδονῆς τῶν φίλων της ποῦ ἀναλύουν τὴν ἀγάπην του εἰς δάκρυα αἱματηρὰ καὶ πλημμυρίζουν τὴν τεταραγμένη ἐπιφάνειάν της ὡς σταγόνες μελανοῦ, πυρίνου αἵματος...

Χάνεται βαθμηδὸν ὁ βαθυποπόρφυρος, ὁ φλογώδης τοῦ Ἡλίου δίσκος. Ὁ ἄνεμος ὀλονὲν δυναμώνει. Τὰ κύματα ἐνδυναμώνουν καὶ αὐτὰ τὸν ἁρμονικὸν γόνον των. Ἐξυφαίνονται οἱ σκοτεινοὶ νῆς νυκτὸς ἰστοὶ γηγορότερα. Τὸ μυστήριον τοῦ σκίφωτος ἐξιδανικεύει τ' ἀκρογιάλια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀπομακρυνόμεθα. Ὑπὸ τὴν ἀμυδρὰν ἀνταύγειαν τῶν μόλις ὑποφαινομένων ἄστρον, πρὸς ἀνατολάς, φασφορίζει ποῦ καὶ ποῦ ἢ μαλακῇ καμπύλῃ τῶν κυμάτων, τὰ ὁποῖα φαίνονται τώρα ὡς νὰ ἐξοργίζωνται μεταξύ τῶν

καὶ νὰ κυνηγᾷ τὸ ἓν τὸ ἄλλο νὰ τὸ πνίξῃ, νὰ τὸ ἐξοντώσῃ, νὰ ἐκδικηθῇ.

Ἐπάνω ὅμως ἀπ' τὰ παραπονεμένα στήθη τῆς ὑπερηφάνου ἐγκαταλελειμμένης ἐξαπλοῦται πρὸς δυσμὰς αἱματηρὰ ἀκόμη ἢ πορφύρα τῶν χαμένων πόθων...

Κι' ἐπάνω ἀπὸ τὴν καρδιὰ τῆς κόρης ἐκυλίσσεται πένθιμα, ἀθορύβως εἰς τῆς σιωπῆς τὰ σκότη τὸ αἱματομένον σάβανον τοῦ χαμένου ὀνείρου... Τὴν περιβάλλει ὀλονὲν, τὴν περισφίγγει χωρὶς οἰκτον!

Εὐτυχισμένα μέτωπα, ἐκεῖνα ποῦ ἀποδέχονται τὰς ὑστερνὰς θωπείας τοῦ Ἡλίου ἀρυτίδωτα ἀπὸ τὴν πρόωρον ἀπογοήτευσιν καὶ τὰ πρῶτα του ἔσθινά φιλήματα μειδιῶντα πρὸς τὴν ροδίνην χαραυγὴν νέων ἐλπίδων...

Κων)πολις.

ΣΙΒΥΛΛΑ

ΠΑΛΑΙΟ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Ῥοαία κόρη, δὲ γνωρίζεις
τί πόνους φέρνει μιά σου ματιά,
μὲ μαγεμένη σαΐτιά
δάκρυα δίνεις, καὶ δὲν δακρῶνεις...
«Σ' ἀγαπῶ» τραγουδᾶνε
τὰ χεῖλη μου ὀλοένα,
ἂν ζῶ, μονάχα ζῶ γιὰ σένα...

Δ. ΓΡ. Κ.

Θ' ἘΡ'ΙΝΑΙ ἘΚΔΡΟΜΑΙ

Ὁ γλύπτης τοῦ «Ἀστέγου»

(Ἀυτοφωτογραφία).

Ὁ διευθυντῆς τῆς «Πινακοθήκης».

Ὁ διευθυντῆς τοῦ «Κράτους».